

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 11, '84-'85.
Nr. 23, dd. 14 maart 1985.

EN VERDER...

Verantw. Uitg.: Paul Bijmens
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.

Leuven vol muziek	2
Medika-verzoeningsvoorstel	3
Vrije meningsuiting in Leuven? ...	3
ICV en CVO. Wat zei u?	4
Aggregatiehervorming	4
Hongaarse vredesbeweging	5
Standaard der Letteren gekouderd	6
Kortgelezen, terug van weggeweest	6
Vanzwans las kringblaadjes	7
Strip	7

In deze Veto vind je ook een bijlage over de kernraketten, waarin o.a. een gesprek met dr. De Loof.

Studenten sporten internationaal

Een maandenlange voorbereiding, weken van bloed, zweet en tranen, slapeloze nachten. Maar na afloop niemand van de organisatoren die het zich beklagt. Eindbalans is positief. Volgend jaar trisist LISST (belisist).

Veto sprak met Valère De Vos, vrijgestelde bij SpoRa en medekoördinator van LISST '85.

LISST staat in het kader van de massasportevenementen. SpoRa is dan ook trots op het hoge aantal deelnemers: er waren er dit jaar 430 (de Leuvenaars niet inbegrepen).

Minder bevredigend was het feit dat er slechts vier landen aanwezig waren: België, Nederland, Engeland en West-Duitsland. Aanvankelijk waren er een achtal landen voorzien, maar vier ervan lieten het om uiteenlopende redenen afweten. Opvallend was ook dat er van de andere Belgische universiteiten, uitgezonderd één volleybalploeg uit Luik en één van Ruca, niets te bespeuren viel. Zij werden nochtans ook aangeschreven. De VUB schreef wel ploegen in, maar deze kwamen niet opdruken. Reden: een slechte of beter nog, geen doorstroming tussen de gekontakteerde personen en de desbetreffende sportstudenten... of een staaltje van burokratie.

Onder het motto 'massa' koos men voor sporttakken waar zoveel moge-

lijk mensen mee betrokken zijn. Zo werd badminton, vorig jaar nog op het programma, vervangen door korfbal.

Organisatie

Een van de moeilijkheden aan zo een massa is het verstrekken van slaapgelegenheden. Dit kon door de organisatoren goed geregeld worden. Het grootste gedeelte van de buitenlanders werd ondergebracht in Ter Bank (studentenhome) en in het RC (recreatie-centrum van de studentenwoonwijk Arenberg). De overigen kregen per ploeg (of toch zoveel mogelijk) onderdak bij particulieren in de buurt van het sportinstituut.

Bijzondere aandacht werd besteed aan de opvang van de deelnemers. Per ploeg werd er minimum één begeleider voorzien. Deze begeleiders bestonden uit Leuvense studenten die zich vrijwillig ter beschikking stelden. Er waren daarvoor zeker genoeg kandidaten. Hun taak bestond erin de buitenlandse ploegen van 'smorgens vroeg (8.00 u: ontbijt in Alma III) tot 's avonds laat (?) te vergezellen.

Naast de praktische voordelen is (en blijft) het bevorderen van de integratie in het Leuvense, de hoofdbedoeling van dit systeem. LISST heeft immers hogere ambities dan gewoon maar een sporttoernooi te zijn. Dit is ook af te leiden uit de talrijke nevenactiviteiten: snookeravond, Vlaamse volkssportenroute (alternatieve kroegtocht?), Breugeldiner en party.

ASR-live dinsdagavond in Alma II: de grote talk-show in het kader van de ASR-aktiedriedaagse. Guy Polspoel modereert hier het openingsdebat, waarin Stef Van Thuyne en Luc Balthussen een warm pleidooi hielden voor de demokratizeringsgedachte, en waarin prof. Sabbe zich herhaaldelijk voorzitter van de RVA noemde. De aktiedriedaagse besluit vanavond met een optreden van Raymond! (foto Veto)

"En wie zal dat betalen?" vroeg de ekonoom. Geen paniek KUL-ers, u zal zich niets moeten ontberen omwille van de buitenlanders. Deze betalen immers alles zelf d.w.z. 1200 fr per deelnemer, reiskosten exclusief. Verder onkosten (stickers, affiches, brochures, huur van zalen voor de nevenactiviteiten...) worden gedekt door sponsoring.

Sportraad droomt reeds van een derde LISST volgend jaar in '86. Om de ervaringen optimaal te benutten, werd van de deelnemers gevraagd evaluatiepapieren in te vullen. Het betrof volgende punten: slaapkammodatie, voeding, de competitie zelf, sportvelden, contact met andere ploegen, de sfeer, de nevenactiviteiten en tenslotte de organisatie in haar geheel

genomen. Verder hoopt men meer landen te bereiken en ook van de andere Belgische universiteiten meer respons te krijgen.

Klaartje Claes

Voor een aktiefoto en de lijst van de deelnemers kun je terecht op pagina vier. Zo oefen je je pels wat, en dat kan nooit kwaad.

Vierde Stuc-productie: Julius Caesar Zij zijn integer!

"De hertaling zal wel niet alleen de tekst betreffen", zo waarschuwde De Standaard haar (dus toch niet zo intelligente) lezers voor de 4de Stuc-productie *Julius Caesar* van/naar William Shakespeare. Na *Roelof Hartplein 4*, *Koning Oidipoes en queeste* en vooral *Verwanten* was men gewaarschuwd: regisseur Paul Peyskens is een 'wroeter'. Samen met dekorontwerper Johan Daenen ging hij nu Shakespeare te lijf, en het resultaat mag er zijn, maar hier en daar moet je wel wat door de vingers zien.

konkrete situatie zoals ze op toneel verschijnt doet immers helemaal niet aan Rome anno 44 v.C. denken, waardoor de plot echte fictie wordt. Maar de titel van het stuk zegt met evenveel nadruk het tegendeel. Beide nivo's zijn simultaan aanwezig. De werktitels *Hommages* en *Die Ungeleduld nach einer Wirklichkeit* zijn dan ook terecht geschrapt ten voordele van William Shakespeare.

William

De 'lezing' of 'hertaling' die Peyskens van Shakespeare's stuk gemaakt heeft is in eerste instantie een tekstredukatie en een situatie-vereendmaking. Maar het genre is het genre van Shakespeare

gebleven en de karakters in grote trekken ook. Brutus is de gekwelde denker, Marcus Antonius de demagoog. Ongeveer halfweg het stuk confronteert Shakespeare Brutus en Antonius, die elk een grafrede voor de vermoorde Caesar houden (Friends, Romans, countrymen, lend me your ears...). Peyskens heeft die monologen bijna letterlijk vertaald en het is ongetwijfeld de knapste scène geworden, mede door de ijzersterke vondst om het publiek op dit moment (onmiddellijk na de pauze) net zo te manipuleren zoals Marcus Antonius het volk in zijn greep neemt. "Zij zijn integer", zegt Antonius over de samenweers. En "ik heb geen talent

in een redevoering het bloed van de mensen te doen koken", maar boven de hoofden van het volk zweeft veelbetekenend het woord "manipulations".

Mist

Maar het 'respekt' voor de oorspronkelijke tekst, of toch voor het algemene karakter ervan, vereist een aangepaste akteursregie en dito akteursprestatie. De teksten worden op de, stilaan typische, bedoeld geforceerde manier geartikuleerd, maar toch weer niet zo konsekwent dat het onmiddellijk als een regieprincipe overkomt. Men voelt bij de acteurs in elk geval de *intentie* om een meer natuurlijke akteerstijl na te streven. Als uitgangspunt zou die ambiguitet heel vruchtbaar kunnen zijn, maar hier gaat ze de mist in. Onder andere de figuur van Brutus komt daardoor veel minder overtuigend uit de verf. Ik weet niet of dat te wijten is aan de nog betrekkelijk amateuristische aanpak van deze produktie, of aan een onvoldoende scenische verwerking van de evolutie die zich achter de schrijftafel heeft afgespeeld.

Maar in elk geval bevat deze *Julius Caesar* voldoende spirit om met recht een meer professionele uitbouw van de Stuc-producties te overwegen. Het is natuurlijk de vraag of het Theaterdecreet daar oog voor heeft.

Didier Wijnants

De voorstelling loopt nog tot 19 april in het Laboratoire de Manipulations de chimie générale, Naamsestraat 96. Voor de data zie de Agenda.

Gezocht

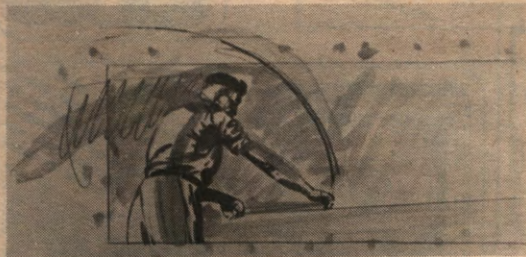
Als het dan eens niet de BOB is, dan zoeken wij nog altijd mensen. Potentiële medewerkers voor het verslaan van de kringverkiezingen mogen zich steeds komen aanmelden op het gekende adres.

Plakkers op het matje

BIOS — Een aantal weken geleden kregen de mensen van de kring Bios een oproep om bij Sabbe te verschijnen. De reden waarom bleef in het duister. Op het sekretariaat van Sabbe en later bij Sabbe zelf werd het allemaal veel duidelijker. Het bleek dan dat een aantal plakkers van Bios affiches geplakt hadden op universitaire gebouwen.

Prof Sabbe was helemaal niet te spreken over deze plakmetodes. Hij dreigde er dan ook mee de kring te verbieden gebruik te maken van de lokalen die de unief normaal ter beschikking stelt aan de kringen. De preses van Bios kreeg het bevel mee dat de andere kringen hier ook van op de hoogte te brengen en voegde eraan toe dat een aantal onder hen wel door hemzelf gewaarschuwd zouden worden.

Wordt Leuven dan helemaal kleurloos?

Julius Caesar: fiction or non-fiction.

Het publiek wordt, in traditionele zin, maximaal verwend. Vanop een kleine tribune (64 zitplaatsen over 4 rijen) kijk je neer op een prachtige kijkkast, een plateau van wisselende grootte, en hoor je Belgische Militaire Marsen en muziek van Carla Bley. Mannen in maatpak hebben het over de "stand der sterren", over "de idee om iets te doen" en natuurlijk over "Hem".

Het decor combineert quasi-Viktoriaanse achtergrondbeelden met een modern interieur, en spiegelt een theater-illusie voor die nooit volmaakt is. Nooit volmaakt omdat de situatie niet eenduidig gescheit wordt. De

Leuven vol muziek

DINSDAG 30 APRIL 1985

Straatmuziek

Leuven vol muziek wordt wat, dat staat nu al vast.

Over Vexations van Erik Satie en de Zingende fietsen weet je reeds meer uit vorige Veto's.

De hoofdbroek wordt straatmuziek. Daarin komt best de bedoeling van het gebeuren tot uiting: *iedereen de kans bieden actief met muziek te werken of deel te nemen aan bestaande initiatieven*. Tot nu toe bereikten ons reeds diverse initiatieven zoals een klassen kwartet in het stadspark, Gregoriaanse gezangen in de Munstraat, volksmuziek op het Hogeschoolplein, Ramsessie II in de garage aan de oude schoenfabriek....

Ongetwijfeld lopen er nog meer mensen met muzikale ideeën rond.

Graag zouden wij daar, onder andere via de cultuurverantwoordelijken, wat meer over te weten

komen. Niet dat alles op voorhand gepland moet zijn — spontaneïteit is even belangrijk — maar om een voorlopig programma op te stellen, om een opdeling te kunnen maken op een stratenplan en dies meer. Aarzel daarom niet de cultuurverantwoordelijken van je muzikale ideeën op de hoogte te brengen. Geef hem/haar snel een papertje af of bezorg ons iets op het Stuc.

Vermeld daarop je naam, waar je normaal verblijft (nee, we spelen het niet door aan je ouders), wat je van plan bent te doen, waar je dat wil doen, met welke instrumenten en welk genre.

Nog een voorbeeld van wat je kan verwachten op dinsdag 30 april vind je hieronder.

Ramsessie II

(in het algemeen iedere geaccenteerde, periodieke (maar niet altijd gelijke) wisseling in een beweging of het optreden van een bepaald verschijnsel) (*)

(*) Van Dale, groot woordenboek der Nederlandse taal, editie van 1970.

- cimbalen
- plastic zak
- grote trom
- Faverey, H.
- glazen bokaal
- lepel
- houten hoofd
- golfplaten
- halve frank
- tomaten
- sjaal
- een idee
- bier
- olievaten
- het groteske
- la passie
- why
- Vogelaar, J.F.
- junta
- de T.V.
- een
- ch!

Ramsessie?

Omdat het regende droeg hij de paraplu boven het hoofd, boven hun hoofden. Eigenlijk had hij nu de paraplu beet, trok het laken wellicht teveel naar zich toe. Het linnen kraakte er een beetje bij.

En site: Een ramsessie gedijt niet in een ongevormd terrein. We moeten de plaats omvormen. De konstellatie moet veranderen. Eenvoudige middelen, materialen creëren reeds voldoende de vervreemding.

Vergt het rammen (oneigenlijke term voor "ritmen produceren") een speciale opleiding? Uit de reacties die we noteerden tijdens RAMSESSIE I (zie ook Veto nr. 15 van 17 januari 1985, blz. 7) lijkt het een hachelijke onderneming. "Ze maken zich belachelijk. Maak dat je wegkomt. Willen jullie wel eens opkrassen. Wat 'n lawaai!". Kortom: weinigen smaken het, enkelen zijn uitverkoren. En goh, joh we zijn toch democraties.

Op de tweede verdieping van het Stuc (het wordt wel een heel beruchte verdieping) ligt een lijst. Doe je mee, één-keer-zijnde-trommelaar? Geef dan daar je naam op. Je krijgt inlichtingen (deze tekst namelijk). Breng dan op 30 april om 20 u je eigen instrument mee (inspiratie, zie links) naar die garage waar we belandden na RAMSESSIE I... Prettig weerziens!

30 april 1985, garage Tiensestraat (naast die industrie-bakker, schuin tegenover het psychologisch instituut). Van 20 u tot 21 u. Eén Uur Zonder Muziek. Een initiatief van Koen Brams & Industria.

Muziekpedagoge G. Orff te Leuven

De afdeling Kinder- en Jeugdpsychiatrie van de KUL organiseert in samenwerking met het Kinderdagverblijf Merlijn te Antwerpen een lezing door de gekende muziekpedagoge en muziektherapeute G. Orff van het Kindercentrum van de Universiteit te München.

Te Leuven zal G. Orff spreken op vrijdag 15 maart a.s. om 14.00 uur in het U.Z. Gasthuisberg over "Developmental oriented music therapy with children". Deze lezing wordt gevolgd door een demonstratie die aansluit bij het behandelde thema. De lezingen kunnen door alle geïnteresseerden bijgewoond worden. De toegangsprijs bedraagt 350 fr (200 fr voor studenten).

De naam Orff is zeker geen onbekende. Het Orff-instrumentarium wordt nog op vele plaatsen gebruikt. G. Orff zelf, nog opgeleid door de vermaarde Carl Orff, kan beschouwd worden als één van de belangrijkste hedendaagse vertegenwoordigers van de Orff-school in de muziekpedagogie en de muziektherapie. □

Buiten zijn STELLA gekend om zijn verse belegde broodjes en verse soep

Café
IN DE COMMERCE

H. Hooverplein 16 22.55.78 3000 LEUVEN

Vitalisme

Vanaf 14 maart tot en met 24 maart loopt in de vitalistische kunstruimte De Dijlemolens de eerste tentoonstelling van dit kalenderjaar. Het gaat bij deze actie om een tentoonstelling van 5 Berlijnse kunstenaar(e)s(en) en 2 kunstenaars en kunstverenigingen uit Düsseldorf. Wat deze kunstenaars gemeenschappelijk hebben is een — gedurende de laatste tijd op de Berlijnse kunstscene ontstane — afkeer van de triviale gebaren die voor heel wat kunstenaars gedurende de laatste jaren spijtig genoeg een algemeen kenmerk geworden zijn. Voor hen gaat het veel meer om een zekere strengheid waarmee ze de uitdrukkingsterkte van een bepaald gegeven trachten te onderstrepen.

De kunstenaars:

Nils Krüger bouwt muziekinstrumenten die hij als zelfstandige kunstwerken in een ruimte installeert maar ook bespeelt. Op 14/3 om 20.00 u zal hij een optreden met zijn installatie-instrumenten geven. Oldrich Kunstfeld werkt dynamisch, krachtig en taktvol, waarbij de kleding niet verengend of hinderend mag zijn. In Leuven zal hij op 14 maart tijdens de opening een performance doorvoeren.

Het trio Plewe, Schütze, Zawadsky werkt met elektronische zonsongedangen. De Düsseldorfse kunstenaarsgroep VIV Trans toont in de Dijlemolens een installatie die de achtergrond is voor een teater-performance. Deze performance wordt op de Leuvense radio Scorpio vanaf maandag 13 maart dagelijks tussen 17 en 19 uur voorbereid. Claudius Wachtmeister werkt aan de modellen van de nieuwe generatie die ook u in verrukking zullen brengen. Zijn objecten en ruimtelijke tekeningen bazeren zich op de geometrische grafiek van de computerspelletjes, die juist hun vervreemde karakter krijgen door de vergroete vorm en het nieuwe verband waarin hij ze plaatst.

De opening van dit spektakel is op donderdag 14 maart om 20.00 u in De Dijlemolens, Zw. Zusterstraat 12, Leuven. Tel.: 016/20 26 78.

Ook dit nog...

In 1984 werd in de VS 14,1 miljard dollar besteed aan Star wars, 75% van het totale ruimtevaartbudget. Uit: *Le Monde Diplomatique*, maart 84.

Poëzie

Klio speelt poëzie, maandag 18 maart, in het fakulteitsgebouw van Letteren en Wijsbegeerte, 8ste verdieping. "Wij en nog een" ... een titel die zijn lading dekt: onze en zijn visie op wat er met in en rondom ons gebeurt; een broelven in woord. Liefde, haat, humor, melancholie, cynische zelfspijt... Jij voelt het, wij brengen het.

Wie zich aangesproken weet (wie niet?), wie nieuwsgierig is naar de lading onder de vlag, wie wat voelt voor bewegende poëzie, gebracht door mensen van Klio die niet aan hun proefstuk toe zijn... die is er! GS

Rechtzetting

In Veto 21 stond er wegens nalatigheid bij "Eenheid in de strijd voor verdere democratisering noodzakelijk" van MLB-Leuven niet vermeld dat het om een "Recht op antwoord" ging en bijgevolg niet om een redactioneel artikel.

Ook vorige week sloop een vervelende fout de Veto binnen. In het artikel "Veto-redakteur opgepakt" (op de voorpagina) had onze zetter van dienst last met de handgeschreven tekst en hij verwarde "dieën" met "clean". Onze brave redakteur zat dus helemaal niet in de rijkswachtcomputer. He's clean!

Onze verontschuldiging voor deze euvels.

De redactie

ACCO

Tiensestraat 134-136

3000 LEUVEN

ACCODATA DISKETTES
ACCODATA OPBERGING
ACCODATA MEUBILAIR
ACCOMEDIASAFES
ACCO ERGO-FIT DESKS

ADVERTENTIE

Kost wat kost?

Het Medika-verzoeningsvoorstel

Het huidige Medika-presidium werd vorig jaar verkozen op basis van een programma, waar o.a. in stond dat Medika een actieve poging zou ondernemen om tot hereniging te komen van ASR en de afscheuring die later KrUL zou gaan heten. Meer bepaald vicepres Johan Van Lierde wierp zich met veel energie op deze taak. Een half dozijn vergaderingen beleggen en voorzitten, evenveel verslagen opstellen en versturen, en dat al sinds september '84.

Die prestatie en haar opzet zijn dan misschien wel bewonderenswaardig, de manier waarop Van Lierde te werk ging, getuigt van weinig voorkennis en inzicht in het eigenlijke probleem. Wie de discussies ten tijde van het schisma vorig academiejaar heeft meegeemaakt, weet hoe onverzoonbaar

de standpunten zijn en zouden kunnen blijven. Om ook op de hoogte te zijn, hoefde hij het maar aan de betreffende personen te vragen. Maar dat gebeurde niet; zo leert men natuurlijk nooit uit de geschiedenis.

Tijdens de eerste vergaderingen omtrent verzoening in september en oktober '84 werd er vooral gepraat over de inhoud van een studentenbeweging. Hoe en waarrond een overkoepelende organisatie van studenten actief kan en moet zijn. hoe het zover gekomen is, weten we niet, maar na enkele vergaderingen bleek men hierdoor nog weinig geschilpunten te zien. Op die vergaderingen waren meestal de pressen aanwezig die vaak minder op de hoogte zijn van de ASR-werking dan hun afgevaardigden.

Hoe dan ook, men zou overgaan op meer structurele en formele aspecten van de verzoening. Om snel tot resultaten te komen werd van KrUL-zijde gesuggereerd om "met de vier

grote kringen" (Medika, VTK van ASR- en VRG en Ekonomika van KrUL-zijde) een verzoeningsvoorstel op papier te zetten. Dat daarvoor precies de vier grote kringen uitgekozen werden, is typerend voor de kwantitatieve visie op democratisering die heerst bij KrUL. In de realiteit is de keuze nochtans betekenisloos. In een actief en coherent werkende overkoepeling is niet het aantal leden van een kring van belang, maar het engagement en inzicht van zijn afgevaardigde. Net zoals dat geldt voor een kringpresidium: het is niet belangrijk met welke meerderheid dit verkozen werd, maar wel in welke mate het daadwerkelijk werkzaam is.

Vrees

Het ontstane voorstel stelt eigenlijk een structuur voor die fel gelijk op deze van de huidige ASR. De studenten zijn verenigd in de kringen, de basiselementen; de raden zijn samengesteld uit kringafgevaardigden en worden voorgezeten door een intern verkozen student-voorzitter. Voorts heeft elke raad een nader te bepalen aantal "inhoudelijke sekretarissen". Dat zou een functie worden die vergelijkbaar is met die van vrijgestelde in de huidige ASR. De taakomschrijving in het voorstel is echter opvallend summier: iets vaags over het op de voet volgen van de problema-

tiëken en het opstellen van werkdokumenten. Het is zelfs niet duidelijk of dit inhoudelijk of slechts technisch werk is. Een punt waar in de toekomst vrijwel zeker meningsverschillen zullen ontstaan. Het schisma is immers voor een groot deel te wijten aan precies de totaal verschillende opvatting over de "bevoegdheden" van de ASR-vrijgestelden.

Dat deze sekretarissen op de algemene vergadering van hun raad aanwezig zijn, zonder stemrecht, is duidelijk. Belangrijk is echter de gewijzigde verkiezingsprocedure van deze vaste krachten. Deze zou niet langer een raad-interne aangelegenheid zijn, maar gebeuren op een vergadering van alle afgevaardigden van alle raden samen, met ieder één stem. Als reden hiervoor wordt uitsluitend gesteld dat er aldus "minder kans is dat de raad los van de kringen en andere raden zou gaan werken". De vrees dat hij (de inhoudelijke sekretaris, n.v.d.r.) gezien zijn positie de boel zou gaan manipuleren, wordt kleiner omdat hij juist door een grotere groep is verkozen.

Hier treedt een duidelijke ondertoon van verdachtmaking en wantrouwen naar voren. Vrijgestelden zijn bij elkaar manipulators, die alles en iedereen naar hun hand willen zetten, en dat met slechte bedoelingen. Waarom gebruikt men anders het woord "vrees"? We vragen ons bovendien af of de opstellers werkelijk geloven dat een verkiezing in plenaire vergadering daar iets kan aan verhelpen, gesteld dat dat nodig zou zijn. Is het niet veeleer de taak van de afgevaardigden

naast en door hun actieve inzet in de werking van de raad de vrijgestelden zo nodig op de vingers te tikken? Iemand stelt zich normaal pas kandidaat voor de functie van vrijgestelde na één of meerdere jaren werk in de betreffende raad en is dus al behoorlijk ingewerkt. Daarom ook kan de verkiezing beter in de raad zelf gebeuren door de mensen die de kandidaat tenslotte het best kunnen beoordelen vanuit de voorafgaande samenwerking.

Hangijzers

De ondertoon is hier onmiskenbaar: men mikt op Sociale Raad die voor de KrULers niets minder is dan een links politiek bolwerk. Het raad-chauvinisme, de sfeer die er hangt, wordt dan afgeschilderd als manipulatie door de vrijgestelden waaruit men dan de konklusie hoort te trekken dat deze figuren flink onder de knoet moeten gehouden worden. Dat KrUL een aversie heeft van politiek is duidelijk. Waarom elsten ze dan niet gewoon dat er geen MLB-ers of andere partij-politiekers mogen verkozen worden? Dat zou tenminste rechtuit geweest zijn.

En dan is er nog de AV, lees avé aksent. Dat zou volgens het voorstel een tijdelijk orgaan zijn om problemen aan te pakken die het nivo van de raden overstijgt. De begroting bijvoorbeeld. Iedere kring zou in de AV één afgevaardigde met één stem hebben. Dat deze bevoegdheidsomschrijving nogal vaag is, maakt dat er daaromtrent nog moest vergaderd worden. Ook in verband met het "studentenbladje" was men nog niet helemaal uitgepraat. Van ASR-zijde was men er immers niet erg tevreden mee dat dit blad met een redaktieraad zou uiterst worden met beslissingsrecht over de artikelen en waarin alleen studenten zouden mogen zetelen. Het zou een tweede artikel vergen om deze discussie weer te geven.

Hoe dan ook, uit dit voorstel blijkt duidelijk hoe zeer de kijk op studentenwerking en de politieke betekenis daarvan bij beide overkoepelingen verschillen. KrUL laat de politiek over aan specialisten. De daad bij het woord voegend promoveren enkele pressen dan ook zichzelf tot specialist op Leuvens nivo en sluiten zich op in het CO (Centraal Orgaan) van de KrUL. Het is dan ook daar dat het uitgewerkte voorstel in principe goedgekeurd werd. Bij ASR waren het de kringvergaderingen, die na discussie op Kringraad hun zegen gaven. Wie is hier nu eigenlijk democratisch?

Bert Malliet

"Verspreking" keldert verzoeningsvergadering

Op vrijdag 1 maart jl. vond de vermoedelijk voorlaatste vergadering plaats i.v.m. het verzoeningsvoorstel dat uitgaat van Medika. Eigenlijk moesten nog slechts een aantal formele punten worden uitgewerkt maar dat bleek plots een misvatting. Van hereniging is zeker dit jaar geen sprake meer.

Op de door Johan Van Lierde voorgestelde agenda stonden nog de AV en het studentenblad. Daarna zouden hopelijk nog slechts de praktische afspraken aan de orde zijn. Er waren slechts 10 kringen aanwezig: Ekonomika, Romania, Medika, Bios, Klio, Landbouwkring, Merkator, Katchetika, VTK, en Germania. Ook Faze en Veto waren van de partij al moeten we twijfelen aan de aandachtigheid van Faze. Het artikel in nr. 7 vermeldt dat er 11 kringen waren. Of dat er nu veel zijn of niet doet niet ter zake. Belangrijker is dat dit keer geen pressen op de uitnodiging waren ingegaan maar een aantal actieve kringafgevaardigden. Voor Klio was bijvoorbeeld Marcel Lauwers, SoRa-voorzitter, opgedaagd. Johan bleef zich achteraf dat "de sfeer zo heel anders was dan op voorgaande vergaderingen". Faze 7 spreekt zelfs van een "harde ASR-studentenkern". Ons lijkt het beter te stellen dat er voor het eerst niet zomaar wat de lucht werd gezwaamd, maar met ervaring en kennis van zaken werd gesproken van ASR-zijde.

Voor KrUL, of beter voor het CO, was Ekonomika woordvoerder. Noch Faze, noch Romania hadden enige inbreng in de discussie. Deze begon dus over de AV. Vooral de bezetting en de frequentie van deze vergaderingen vormden problemen. Voor het CO zou dit best een gesloten vergadering worden met één afgevaardigde en stem per kring, zoals dat ook geformuleerd stond in het voorstel. Van ASR-zijde was men daar echter niet erg voor te vinden. Deze AV zou immers belangrijke twistvraagstukken tussen raden onderling moeten gaan regelen. En dat doe je dus best met alle afgevaardigden van alle betrokken raden erbij. Ook wou KrUL een hogere frequentie van vergaderen dan men bij ASR nodig vond. Na veel vijven en zessen kwam de AV te voorschijn als een trimestriële vergadering van in principe alle vier kringafgevaardigden en mogelijk nog een vijfde. Ook zou een raad de bevoegdheid hebben om, niets voldeende stemmen, een uitzonderlijke vergadering te beleggen.

Het is ons achteraf een raaisel

gebleken waarom KrUL tot dergelijke toegevingen bereid was. Vermoedelijk misschien? Even later ging de discussie over het al dan niet aanwezig zijn van de vrijgestelden op deze AV. Meermaals gevraagd naar de expliciete motivering waarom KrUL deze slechts op uitnodiging van de AV zelf zou toelaten, reageerde de KrUL-woordvoerder heftig "Maar die hebben daar toch niets mee te maken". Even later "versprak" de goede man zich jamerlijk. Hij dacht de vrijgestelden slechts technisch werk toe, waar dat in ASR-ogen om duidelijk inhoudelijk werk gaat. De ASR-delegatie, tot dan toe verdeeld over al dan niet toegeven, vond deze uitspraken al te gortig. Hieruit bleek immers, in weerwil met alle schone schijn, dat men over dergelijke fundamentele kwesties nog niet uitgepraat was.

De vergadering was daarmee zo ongeveer afgelopen. Van Lierde bleef zich erover dat er volgens hem een aantal van de mensen rond de tafel opgelucht leken met deze mislukking. De repliek was duidelijk: hereniging primeert niet boven werking bij ASR. Het fundamenteel geschilpunt dat hier aan het licht gekomen was, zou in geval van hereniging al gauw de hele werking kunnen blokkeren door eendozel interne ruzies over wat een vrijgestelde nu wel en niet mag. Optellichting dus inderdaad dat deze adder onder het gras tijdig ontdekt was.

Op de AV van Kringraad op 8 maart maakte het CO zijn standpunt i.v.m. verdere verzoeningspogingen duidelijk. Vrijgestelden zoals deze nu werken bij ASR zou men niet aanvaarden. Bovendien zou er meer geld naar de kringen moeten gaan en meer aandacht naar nieuwe ideeën zoals een kursusraad (Acco twee?, nvdr). Enerzijds is het duidelijk dat hiermee alle kansen op verzoening op kortere termijn verknood zijn. Anderzijds is het onduidelijk hoe het CO zijn houding zo plots verscherpt tot wat ze was bij de splitsing destijds zelf. Heeft men echt gehoopt op een hereniging door toegevingen te doen, of heeft men gewoon kost wat kost een verzoening willen doordrukken om dan later van binnenuit de zaak te forceren? Was men het niet principieel eens over wat "inhoudelijke sekretarissen" moesten zijn of was dat een leugen? Door dergelijke inkonsekwente houding heeft het CO bij zo ongeveer alle medewerkers nu definitief zijn geloofwaardigheid verloren.

Bert Malliet

Vrije meningsuiting? Nee, milieuvervuiling

Zondagavond is het traditionele moment om pamfletten uit te delen aan het station van Leuven. Sommige tradities zijn blijkbaar nog goed want het blijkt nu eenmaal dat dan de meeste studenten in Leuven aankomen en dat dan bovendien de Spoorwegpolitie niet werkt.

Nu goed, zondagavond 10 maart staan een viertal mensen van ASR pamfletten uit te delen om de aktie-driedaagse aan te kondigen. "Broederlijk" naast hen staan een aantal mensen van het NSV. Kortom, er heerst een "gemoedelijke" sfeer aan het Leuvense station.

Tot opens een politiecombi komt aangereden en twee gesnorde — hoe kon het ook anders — politieagenten uitstappen. Alle pamfletten worden in beslag genomen (van beide partijen) en de identiteitskaarten worden opgehaald. Een laatste wanhoopspoging om 500 van de 1500 pamfletten in veiligheid te brengen wordt niet hardhandig onderschept. Verontwaardigd staan we dus toe te kijken.

Toen we met de agenten een gesprek probeerden aan te knopen bleken zij hun taak uit te voeren zonder te weten waarom. Dat immers was wat we in elk geval uit hun antwoorden konden opmaken: op de vraag wat we misdaad hadden volde telkens weer: "Da weiten we nie". Later kregen we dan toch een karig antwoord toegespeeld. We moesten maar eens gaan kijken bij de officier van wacht.

Ondertussen speelde zich aan de andere zijde van het station hetzelfde toneeltje af. Alleen bleek de agent er spraakzamer te zijn. Net voor onze pamfletten in beslag genomen waren, was immers een stille wake van VAKA ontbonden omdat ze een "betoging" was. Wij maakten dus de opmerking dat het nu toch al te gortig werd in Leuven. Eerst VAKA, nu griak... We bleken een gevoelige snaar geraakt te hebben: "Voakoa, da zen linksen!". Ontkenning van onzezwe volgde. We legden hem uit dat VAKA alleen maar tegen de raketten was. Opens werd de agent vertrouwdelijk: "Zal ik u es wa vertelle. Voakou è, da is ne walf in schoepnawè". Swaelen op zijn best dus.

Omdat we vriendelijk uitgenodigd waren begaven we ons dus naar het politiebureau van de Grote Markt. Na een lang kwartier waren de heren zo vriendelijk het "zwakke" geslacht binnen te roepen. Omringd door vier politieagenten zou ze het eens moeten uitleggen. Op de vraag dan waarom we geen pamfletten mochten uitdelen, volgte het antwoord dat we wel mochten maar dat we het Martelarenplein toch zo vervuilden. Of we onze pamfletten dan terug kregen, maar dat was een andere zaak. Eerst werd gevraagd hoe lang we daar (pamfletten uitdelen dus) nog mee door zouden gaan. Het lakoniek antwoord was eenvoudig: "Tot de aktiedriedaagse voorbij is". Onder die voorwaarde kregen we de pamfletten niet terug. En bovendien was het toch te laat om nog terug te gaan naar het station, beweerden ze. "Kom ze morgen maar eens halen!"

De oppositie van Agaley in de gemeenteraad heeft dus wel resultaat: de politie verbiedt nu al het pamfletten uitdelen onder het mom van "milieuverontreiniging". Of ze het binnenkort helemaal gaan verbieden omdat er teveel bomen omgehaakt zijn, weten we niet.

Van De Vadder

U HOUDT VAN STRIPS?
KOM KIJKEN BIJ
J.M.LODDEWYX
TIENSESTRAAT 87
3000 LEUVEN

OPEN

ma. tot vr.
6 tot 18 u.

zaterdag
7 tot 14 u.

DUPUIS
LOMBARD
ELSEVIER
STANDAARD
CASTELMAN
OBLAK
DE VLIET
HET VOLK
ERABANTIA NOSTRA
E.A.

ADVERTENTIE

Vredesweek

ICV en CVO: who's who in Louvain?

Wie de laatste weken een beetje aandacht schonk aan het Leuvense Affichebeeld, en vooral dan keek naar de esthetisch altijd mislukte blauwe KUL-affiches, moet toch iets opgevallen zijn. Onafhankelijk van elkaar werden omstreeks dezelfde periode 2 initiatieven aangekondigd aan de KU Leuven.

Van 25 februari tot 1 maart, verleden week dus, vond de Vredesweek plaats, een organisatie van de Interfakultaire Koördinatiegroep Vredesonderzoek (ofte ICV). Anderzijds was er een lezingencyclus 'De Sovjetunie en de Europese veiligheid', ingericht door het Centrum voor Vredesonderzoek, kortweg CVO. Vredesonderzoek en Vredesweek. Who's who in Louvain?

Het vredesvraagstuk werd aan onze universiteit vanaf 1960 tot 1980 enkel behandeld in afzonderlijke initiatieven, hier en daar genomen door onderzoekers die zich vanuit hun vakdomein met een dergelijke problematiek bezighielden. Zo was er in 1964 een seminarie *Vredesonderzoek* en een vak met dezelfde naam werd gecreeerd vanaf 1966 door prof. Werck binnen Pol en Sok. Er kwam ook de vraag vanuit de toen nog nationale Studiecommissie Pax Christi naar Mgr. Descamps toe, toen rektor én voorzitter van Pax Christi om aan de

KUL een onderzoeksinstituut op te richten. De rektor wees het verzoek af. Vanaf ongeveer 1975 dan kwamen er ook initiatieven in Pedagogie en Theologie, maar de overkoepeling bleef uit (koepels aan de KUL lijken toch permanente problemen te zijn).

Stroomversnelling

De eerste koördinatie kwam er pas vanaf 1980, in het licht van een algemene stroomversnelling rond zo'n problemen over heel de wereld.

Bij prof. Van de Meerssche (Internationale Betrekkingen) werd het ICV opgericht met drie doelstellingen: de oprichting van een Vredesinstituut, de stimulering van vredesonderzoek- en onderwijs, en de organisatie van bv. een universitaire vredesdag, onderzussen uitgerooid tot een hele week. De eerste stap daartoe was de oprichting van een Centrum voor Vredesonderzoek binnen Pol en Sok onder leiding van Van de Meerssche. In de doelstellingen hiervan ligt de klemtoung uiteraard, zoals de naam het laat vermoeden, op het onderzoek; bv. rond het vredesconcept, internationale strategie en wapenbeheersing...

In juni 1983 werd dan een voorstel ingediend bij de Akademische Raad voor de oprichting van een Interfakultair Vredesinstituut vanaf 1985; dit gebeurde door prof. Leirman en Van de Meerssche namens het ICV, maar werd in die vorm afgewezen. Akra verwees naar het bestaande Centrum voor Vredesonderzoek, de aangewezen plaats om de doelstellingen te verwerkelijken. Onduidelijkheid dus: men wil werken in ver-

schillende fakulteiten, interdisciplinair en koördinerend, maar hoe kan dat vanuit één departement?

Wie is er nu bevoegd om aan de KUL aan vredesonderzoek, -onderwijs en dienstverlening te doen? Momenteel is nog geen antwoord gevonden op die vraag, ondanks herhaalde gesprekken.

Overkoepeling njet!

Toch is het duidelijk dat men pas van overkoepeling kan spreken als er binnen tal van departementen en fakulteiten aandacht wordt besteed aan vredesonderzoek en -onderwijs. Zowel het ICV als het CVO zien het vredesconcept als groter en breder dan alleen maar afwezigheid van oorlog. Het gaat om het onderzoek en de realisering van zeg maar een vredesbeschaving. Om die te onderzoeken heeft men uiteraard alle disciplines nodig die vanuit hun eigen onderzoeksdomein en metode een stukje van het antwoord kunnen geven. Een vredesbeschaving omvat immers alle aspecten van maatschappij en cultuur. Daarom is het spijtig te noemen dat de Akademische Overheid voorlopig enkel het CVO van Pol en Sok ziet als onderzoekscentrum om dat doel te bereiken.

Voorlopig wil men daar niet overgaan tot de oprichting van een Vredesinstituut, waar men interdisciplinair en interfakultair wil werken, zodat het CVO Pol en Sok daarvan een, zij het belangrijk deel kan worden, gezien vanuit de infrastructuur en de ervaring die men daar al heeft. Hopelijk hanteert men niet het klassieke argument dat ook universiteiten moeten inleveren: projecten als Gasthuisberg en IMEC zijn uiteraard belangrijk, maar wat dan met het belang van bv. budgetten voor permanent onderzoek naar vredesopvoeding aan een universiteit die jaarlijks honderden mensen het onderwijs instuurt? Nu gebeurt daar ook onderzoek naar maar altijd in de marge van seminars, tesisen... Of rendert dat niet?

ICV ziet als voornaamste doel nog steeds de oprichting van een Vredesinstituut, maar bouwt op korte termijn aan een structuur, waarbij binnen elke fakulteit door een kleine werkgroep aandacht wordt besteed aan de 'vredesbeschaving' binnen eigen vakdomein. Dit zijn de fakultaire centra voor Vredesonderzoek (Theologie, Pol en Sok, L & W, Psychologie en Pedagogie, Economie en Toegepaste Wetenschappen), waarvan er sommige al verder staan dan andere, die eerder nog beperkt blijven tot veldverkenning. Daarnaast herbergt het ICV de interfakultaire werkgroepen: één rond Vredesonderwijs, -vorming en -dienstverlening, het studiewerk, de kollektiva, publikaties.

Een tweede rond Vredesonderzoek en een laatste rond Vredesaktie, die sensibiliseren en voorlicht naar de universiteit toe, de aktualiteit volgt, contacten met de media verzorgt, en vooral de vredesweek organiseert en fakultaire werkgroepen steunt. Het organigram vind je hierbij afgebeeld.

Vredesweek

Het is voornamelijk met de Vredesweek dat het ICV jaarlijks naar buiten treedt. Waar aanvankelijk de nadruk lag op enkele centrale activiteiten, streeft men nu vooral naar het organiseren van fakultaire initiatieven, vanuit de overtuiging dat een Vredesinstituut en het ICV enkel maar zin hebben als het vredesvraagstuk multidisciplinair wordt benaderd.

Zo krijgt men wellicht de indruk dat een vredesweek versnipperd is en dat een aantal activiteiten enkel maar interessant zijn voor het publiek van één studierichting. Maar dat is ook enigszins de bedoeling: de centrale activiteiten belichten het thema (dit jaar: Vrede en Veiligheid in Oost- en West-Europa) en de fakultaire initiatieven werken meer met feedback naar de eigen interessefeer. In Psychologie kwamen zo vijandsbeelden aan bod, bij Pedagogie de praktijk van de Vredesopvoeding...

Blijkbaar lijkt die formule meer succes te hebben: één fakultaire activiteit trekt dan soms meer publiek dan twee centrale activiteiten samen.

Het CVO van Pol en Sok kan echter met die nieuwe structuur niet volledig akkoord gaan: in een brief van

9/11/1984 namen zij afstand van het plan op basis van drie overwegingen: vredesonderzoek behoort traditioneel tot het studiegebied van Internationale Betrekkingen, de ICV laat een grote verwarring bestaan tussen vredesonderzoek en -aktie, het CVO wenst zich niet op te stellen als onderdeel van een groter geheel. Om in de sfeer te blijven een defensieve houding dus, een bescherming van de eigen machtspositie die het CVO Pol en Sok heeft verworven, o.m. steun van de Akademische Overheid.

Hoe kan men echter een vredesconcept zoals dat hierboven beschreven werd, rijmen met een dergelijke houding? En in hoeverre is het relevant enkel theoretisch te denken over vredesvraagstukken in een tijd die van de wetenschap ook praktische consequenties vraagt om nog sociaal aanvaardbaar te blijven? Wat met onderwijsgeld, geld van ieder van ons, die enkel besteed worden aan boeken die door een selectie publiek van deskundigen kunnen geapprecieerd worden?

Toch is het niet enkel een kwestie van tijdelijke onvrede over vrede op academisch nivo. Indien onder studenten en docenten een vrij algemene consensus zou bestaan over de noodzaak en het belang van multidisciplinair vredesonderzoek zou een structuur zoals het ICV die nu heeft zich gewoon vanuit de basis opdringen en zou men voldoende soepelheid krijgen op alle vlakken om niet te vervallen in ijdel commissiepraat. M.a.w. als mensen met de intellectuele capaciteiten moeten zien dat in Leuven en in het latere beroepsleven een verantwoordelijkheid te dragen hebben tegenover de maatschappij en tegenover de jongeren die we in het onderwijs opvoeden. Een fundamentele etische eis om een vredesbeschaving te verwerkelijken.

Al klinkt dat utopisch, toch is dat het grotere belang van bv. een Vredesweek. Maar het kan, allen moeten we het met zijn allen willen.

Bert Broens

Bron: *Vredesonderzoek en Vredesonderwijs aan de KU Leuven. Een richtplan voor de jaren 1984-1986*. ICV. Leuven, december 1984.

LISST: deelnemers

België	Antwerpen RUCA Leuven KUL Leuven ISOL	Volleybal Alle sporten (telkens 2 ploegen en 3 voor basket en tafeltennis) Tafeltennis, voetbal
W-Duitsland	Düsseldorf Köln Würzburg	basketbal volleybal, voetbal volleybal, voetbal
Engeland	Cambridge West-London	voetbal basketbal, volleybal, rugby
Nederland	Delft TH Enschede Groningen RU Groningen sportakad. Rotterdam Erasmus Tilburg ILO Tilburg Pendragon	basketbal, rugby, voetbal voetbal basketbal, volleybal, voetbal volleybal korfbal, voetbal basketbal, volleybal, voetbal basketbal, volleybal, rugby, voetbal, tafeltennis

Debat: lerarenopleiding in de maak?

Welke hervorming voor de aggregatie?

Op woensdag 20 maart organiseert Kringraad een debat rond de lerarenopleiding aan de universiteit. Het thema: de hervorming van de aggregatie. De lerarenopleiding aan de universiteit volstaat niet, dat leidt geen twijfel meer. Onlangs zijn er echter enkele hervormingen voorgesteld die voor de studenten enkele aperte nadelen bevatten. Een hervorming van de aggregatie: hoe moet dan, en impliceert dit automatisch de invoering van een extra-jaar? Hierover zal het debat onder andere gaan.

Verbeteringen

In sommige fakulteiten heeft men op het initiatief van individuen geprobeerd op er iets aan te veranderen. Voorstellen om één week onder het jaar, of één dag op de week te reserveren voor de aggregatie alleen, zodanig dat aggregatie en vakopleiding elkaar al een stuk minder in de weg zouden lopen, werden tot nu toe overal afgewimpeld.

Wel werd in sommige richtingen het vak 'Bijzondere Methodenleer' sterk uitgebouwd en probeerde men door het geven van seminars, simulatielessen, video's, luisterstage's enzovoort, de aggregatie meer af te stemmen op de praktijk.

Maar wie aan de aggregatie begint te sleutelen, heeft met heel wat belemeringen te kampen. De wet bevat wel een lijst van vakken die verplicht op het programma moeten voorkomen, maar legt bijvoorbeeld geen prioriteit vast voor de praktijkgerichte vakken. Wie dus 'Bijzondere Methodenleer' doceert en de lerarenopleiding wat meer praktijkgericht wil maken, kan niet verhinderen dat zware vakken als 'Proefondervindelijke Methode' of 'Gechiedenis van de opvoedkunde' theoretisch georiënteerd blijven, en niet altijd even bruikbare informatie bevatten. Men kan het gewicht van vakken niet afstemmen op het belang ervan.

Daarnaast voorziet de wet geen subsidies voor de aggregatiestudenten. De universiteiten financieren dus de aggregatie zelf. Wie van de lerarenopleiding iets wil maken, kampt met een kronisch tekort aan middelen, dit

hoewel her en der ook op dit vlak wel ernstige inspanningen werden geleverd.

Wetgeving

Wie de aggregatie ten gronde wil hervormen, zal dus iets aan de wet moeten veranderen. Er werden overigens de laatste twintig jaar wel een aantal voorstellen geformuleerd om de wet inderdaad te wijzigen, maar die kwamen vooral neer op het uitbreiden en het actualiseren van het theoretische gedeelte, dit door bijvoorbeeld het invoeren van een vak 'Onderwijs-sociologie'. De laatste tijd kwam daar echter een belangrijk element bij: het invoeren van een extra-jaar.

De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VIUR) stelde bijvoorbeeld voor om pas een attest uit te reiken dat toegang geeft tot het beroep van leraar nadat de afgestudeerde al een praktijkjaar had doorgemaakt. Tijdens dat jaar zou hij maar part-time mogen werken, maar zou hij wel nog een aantal bijkomende seminars moeten volgen. Na dat jaar zou de beginnende leerkracht definitief geëvalueerd worden.

Ook onderwijsminister Coens liet duidelijk blijken voorstander te zijn van een extra-jaar voor de aggregatie. Hoe hij dat juist opvat is niet bekend. Maar Coens overlegde vorig jaar wel al de regentaats- en normaalschoolopleidingen met een jaar door een verplichte stage van zes maanden in te voeren, en door voor de rest de al bestaande opleiding uit te smeren over een half jaar meer. Weliswaar werd er ook een nieuw vak, 'Informatica' voor leraars ingevoerd.

(vervolg op p. 6)

Hoe beweeglijk is de Hongaarse vredesbeweging?

ÚR TÁMAD, HA ÚRFEGYVERKEZÜNK!

ORSZÁGOS BÉKÉTANÁCS

In het kader van de Vredesweek organiseerde het ICV op dinsdag 26 maart in de Kleine Aula een voordracht over vredesorganisaties in Oost-Europa met een algemene ontleding en een concrete toepassing op Hongarije.

Hongarije ligt achter het IJzeren Gordijn, ons totaal onbekend, en vooral ver. Té ver voor velen blijktbaar, maar voor de zowat 60 aanwezigen ontspan zich een interessante avond, die, als prof. Leirman het gewild had, best nog veel interessanter had kunnen worden. Een poging tot verslag...

Waarom Hongarije? Daarover had prof. Leirman van het ICV het in zijn inleiding. Prof. Bangó publiceerde in 1983 in zijn boek *Hoe winnen wij de vrede?* (Davidsfonds 1983) een hoofdstuk over de vredesorganisaties in West en Oost, dat door kenners als het tot nog toe beste overzicht wordt gezien. Als Hongaar van oorsprong heeft Bangó ook contacten met Hongarije en de vredesorganisaties daar. Bovendien is hij een oud-student van Leuven die na de Hongaarse opstand in 1956 in Leuven verzeild geraakte, er bij Dumont en Nicseë doktoerde over "gemeenschapsleven in Hongaarse dorpen". Zijn specialiteit werd dan ook dorpsociologie en gezinssociologie. Van daaruit begon hij zich te interesseren voor de vrede.

Momenteel is hij docent in Aken en Düsseldorf. Aangezien hij dus goed thuis is in de Westerse en Oosterse vredesbeweging leek hij de geknipte figuur om de vredesweek rond het thema *Vrede en veiligheid in West en Oost* te openen. Daarbij wil het ICV in zijn optiek van de vredesbeschaving ook het oor te luisteren leggen in het Oosten om de eigen opvatting te toetsen en een ruimer gezichtsveld te krijgen. In die zin was de avond wel geslaagd.

Pax Sovietica

Vóór de pauze kwam Bangó aan het woord én de vier vertegenwoordigers van *Országos Béketanács*, of de Hongaarse Vredesraad, de officiële en nationale vredesbeweging. Na de pauze was er mogelijkheid tot vragenstellen en zoals steeds bij gespreksavonden, ontwikkelden zich de interessantste gesprekken na afloop in de marge (zie kader).

Een avond als deze heeft wel een polyglot karakter: een toren van Babel in de kleine Aula. Alle buitenlandse gasten waren wel een vreemde taal machtig maar bijna allen een andere: het Nederlands van Bangó met zwaar aksent, het Engels, Frans, Duits van de Hongaren, vaak zeer moeilijk verstaanbaar. Hierbij een pluim voor Leirman die het geheel vlot en duidelijk in vier talen modereerde.

Bangó getuigde in zijn overzicht van de Hongaarse en Oosterse vredes-

beweging van na WO II tot nu van een zeer goede kennis van zaken. Na WO II moet men voor Hongarije rekening houden met de veranderende geografische situatie. De vredesgedachte treedt vooral op bij antifascistische organisaties, van mensen uit de concentratiekampen en van het volksverzet. Vooral bij Slavische volkeren is die angst zeer sterk en reëel. Maar tegelijk wordt die angst gemanipuleerd door de overheid in de koude oorlog en het stalinisme.

De konfrontatie in Korea wordt gezien door velen als de start van het offensieve kapitalisme én kommunisme. In Oost-Europa is er bovendien geen interne vrede omdat men een ideologische oorlog voert tegen andersdenkenden. Omwille van het systeem militariseert men de vredesgedachte. Na de dood van Stalin wankelt door de opstanden de pax Sovietica, waarvan de principes in twijfel worden getrokken. Nadat vrede en oorlog in de dialectiek van de klassenstrijd worden geïntegreerd, streeft Chroestjov naar een vreedzame coëxistentie met het Westen zodat het vijandsbeeld in het Oosten minder scherp omlijnd wordt. De vredesbeweging is echter geen massa, maar een socialistische elite die contact zoekt met het Westen.

Dissidentie

Na 1975 wordt het duidelijk dat er een voedingsbodem is voor een nieuwe vredesgedachte, niet langer officieel: kritische jongeren in het Oosten slikten het niet dat de regeringen van het Oosten de Westerse wapenwedstrijd afkeuren maar hun militarisme vergoelijken. Dit doen ze met het inzicht dat onderdrukking van vredelievende krachten een gevaar inhoudt. Die krachten zijn voor de ontspanning, want ze hebben invloed op de publieke opinie en dus op de overheid.

In Hongarije ontstaan twee stromingen: de jeugdgroepen met eigen akties en de zowat 300 katholieke basisgroepen die het vredesprobleem in kristelijke kontekst bespreken. De Nationale Vredesraad wil alle nieuwe bewegingen integreren, of zeg maar konformeran aan de overheidsvisie. Bangó: "De Nationale Vredesraad is geen vredesbeweging, maar een nationale (lees: overheids) instantie raad".

Er zijn uiteraard groepen die niet willen samenwerken met de overheid, maar die worden niet gekriminaliseerd. In een betoging kunnen ze, echter nog steeds volgens Bangó, hun eigen ordewoorden meedragen, maar dan met beperkingen.

Daarna stelde hij 4 vragen aan de delegatieleden, maar daar werd achteraf amper op ingegaan of in zo'n algemene bewoordingen dat het weinig zin heeft heel die vraagstelling te herhalen.

Daarna kwamen de delegatieleden aan het woord, vooreerst Bárd, een 32-jarig wiskundige en vice-president van de Hongaarse Nationale Vredesraad. Vervolgens E.H. Czépenyi, aartsdeken in het oosten van Hongarije en lid van de vredesgroep van katholieke priesters, vervolgens Eva Keresti, een 23-jarige studente geneeskunde in Budapest, en voorzitter van een jeugdvredesorganisatie, vooral werkzaam aan de universiteit rond medische gevolgen van een atoombomoorlog. Tenslotte Tibor Nadasi, journalist van een jeugdweekblad (300.000 ex. oplage) en lid van de groep 4-6-0 (duur in jaren van resp. WO I, II en III), een jeugdgroep rond vrede, getereerd door de overheid, die zich afgescheurd heeft van de officiële vredesbeweging *Dialogus*, die nu ondergronds verderwerkt.

Staatsambtenaren in vredesbeweging?

Volgens Bárd is de bewering van de Westerse pers dat de Hongaarse vredesbeweging staatsambtenaren zijn, niet waar. Volgens hem is de Hongaarse nationale vredesraad een koepel van alle basisgroepen van de kerk, jeugd, gezinnen... met een permanente staf van 20 mensen. Merkwaardig hoe een koepel zoveel mensen permanent kan betalen. Even tevoren zie Bangó in het Nederlanders dat de Vredesraad geen vredesbeweging is. Bárd legde verder uit wat de doelen en aktiemiddelen zijn, maar hierbij viel op, wat ook zo was bij andere delegatieleden, dat hun uiteenzetting steeds oppervlakkig blijft, monotoon en stereotiep.

Beweegt de vredesbeweging in Hongarije wel? Czépenyi was amper verstaanbaar en gaf een vervelde indruk. Bovendien las hij af wat hij te zeggen had. Het enige wat we konden opvangen was dat als resultaat uit de strijd kerk en staat in 1950 een verzoening naar voren kwam: de staat verzekert godsdienstvrijheid (Hongarije kent inderdaad katholieken en tal van geformeerden van diverse pluimage) en de kerk staat verder ten dienste van de gemeenschap. Eva Keresti legde de nadruk op het werk dat haar groep verricht rond de gevolgen van een nucleair konflikt. Dat gebeurt onder meer door het wijzigen van de inhoud van bepaalde vakken vanuit de sociale achtergrond van het medische beroep. Nadasi legde uit dat hij kwam vanuit een groep die niet akkoord ging met de regering (*Dialogus*) maar die nu gedeeltelijk wel samenwerkt, maar gedeeltelijk ook ondergronds zit. Daar een merkwaardige verspreking (?): *ils ne veulent pas collaborer, euh... co-operer avec le gouvernement. Verder gaf hij enige concepten van vrede bij de jeugd. "La paix est un état sans guerre, une solution non-violente aux conflits, et la choix libre des amis..." "La paix est influencée par la paix des individus et des petites communautés..."*

Kritische geluiden

Na die uiteenzetting en na de pauze was het tijd voor de vragen. Zo was er een reeks van vier kritische vragen van

een Hongaars student in Leuven; bv. doet Hongarije iets aan de ontmanteling van paramilitaire organisaties?

Het antwoord van Bárd: "Er zijn er geen, wel burgerlijke defensieve scholen (bitsig antwoord vanuit zaal: dat is hetzelfde!). In de Hongaarse samenleving is verdediging van het land verplicht en voor iedere burger noodzakelijk". Een andere vraag was gericht aan Czépenyi en betrof twee priesters die in een hoofdkerk van Budapest gepleit hadden voor de invoering van burgerdienst op morele gronden, wat niet bestaat in Hongarije. Volgens de vraagsteller werden de priesters geschorst, voor een half en een heel jaar. Czépenyi mompelde iets onverstaanbaar. De vraagsteller zei me achteraf dat hij in het Hongaars

zei: "die kwestie is voor ons afgehandeld". Iets meer verstaanbaar zei hij nog dat de overheid geen kwaad in de zin had want één van de priesters, een hulppastoor, was zelfs nog bevorderd tot priester. Weerom reaktie uit de zaal van de Hongaarse student, die blijktbaar goed op de hoogte was: inderdaad is hij gepromoveerd, maar tegelijk (gedwongen) verhuisd van een hoofdkerk in Budapest naar een plattelandsparochie.

Zo werden er diverse malen door een vijftal Hongaarse studenten kritische vragen afgevuurd op de delegatie, die ze niet altijd direct beantwoordden door ofwel het antwoord af te leiden, ofwel door té algemeen regeringsstandpunten na te praten.

Tenslotte wil één van die studenten nog een vraag stellen die "ook als konklusie kan gelden voor de hele avond". Maar prof. Leirman die merkt dat de delegatie té veel kritiek krijgt, antwoordt plots bitsig dat hij, en niemand anders de konklusie geeft en dat hij de vragen beperkt wil houden tot de periode die hij ervoor programmeerd had. Spijtig wel dat een avond zo plots wordt afgebroken, juist als hij interessant wordt, ook al was hij dan niet aangekondigd als debat.

Eén ding is wel in zoverre duidelijk, dat de analyse van de Hongaarse vredesbeweging, in de zin van een genuanceerde benadering, enkel van de hand van Bangó kwam. Is de Hongaarse vredesbeweging dan zo weinig beweeglijk dat ze niet eens een kritische zelfbeschouwing kan geven?

Bert Broens

In de marge

Achteraf hadden we een gesprek met Tibor Nadasi en een Hongaarse student die hier in Leuven studeert en duidelijk zijn kritiek niet onder stoelen of banken stak. Om begrijpelijke redenen wenste hij anoniem te blijven.

gevangenis kreeg. Hij stuurde echter een brief naar het presidentieel comité en naar het hoofd van het leger waarin hij verklaarde de wet te respecteren als men zijn opvatting maar respecteerde, wat niet gebeurde.

De protesten van sommige dissidenten halen soms wel uit, zo is er sinds 1977 de mogelijkheid voor Nazarenen en Geuitgen van Jehovah om op religieuze gronden een vervangend statuut te krijgen voor de legerdienst. Nu verblijven er van Pax Christi 8 dissidenten in de gevangenis, in het totaal ca. 140. De vice-president beweerde achteraf dat hij *István* absoluut niet kende. Als dat waar is, is het toch bijzonder frappant: dat toont aan dat de Vredesraad geen beweging is, anders zouden ze *István* kennen en respecteren. Als ze hem niet kennen, is dat omdat het niet mag.

"De Nationale Vredesraad is opgericht toen in Hongarije de vredesbeweging spontaan ontstond en kwam overvallen uit het Westen, om een tegengewicht te vormen tegen de spontane stromingen en ze in de kiem te smoren. Het imago naar buiten toe is belangrijk. Burgerdienst is voor hen, zoals ze zegden een evenveel probleem, maar dat is zo omdat het niet bespreekbaar mag zijn.

Van de 3 vice-presidenten van de Nationale Vredesraad is er één kommunistisch partijdig, 2 niet. Onder die twee is er één hooggeplaatste persoon, die diverse functies bekleedt op regeringsniveau. Toch zegt men voortdurend van hem dat hij geen partijdig is. Zo iets doet men alleen om naar buiten toe de schijn van democratie hoog te houden".

Bert Broens

Poma

In Nederland werd de bekende taal- en letterkundige H.B. Cortsius de P.C. Hooftprijs geweigerd. De weigering was een persoonlijk initiatief van de Nederlandse tegenhanger van Karel Poma, de beruchte minister Brinkman.

In Vlaanderen zet de BRT zijn dochter uit voor het Eurosongfestival. Een operazangeres zou onze kleuren verdedigen, een verademing na de Vlaamse slagers die we gewoon zijn. Alleen... de tekst zou van Hugo Claus komen en daar is de BRT blijbaar allergisch aan. Dus weer geen opera met Claus.

De Franse minister van Kultuur, Jacques Lang, heeft het Vlaamse land

vereerd met een bezoeker. De Gentse schepen waande zich al terug in de Middeleeuwen en sprak de Franse genodigde in zijn beste schoolfrans aan. Volgens de Franse Poma is de cultuur het enige antwoord dat Europa kan geven op de crisis. We moeten investeren in kennis, wetenschap én cultuur. Hij verwees daarbij naar wat de Amerikanen de Japaneezen deden en deed nog een scheepje op zijn frans chauvinisme door het uit te breiden naar Europa. Europa mag dat niet verwaarlozen waardoor te groot geworden is. Poma slaat deze goede raad blijikbaar in de wind. Zoals Marc Galle het onlangs nog formuleerde: Poma heeft wel een cultuurbegroting maar geen cultuur-beleid. Het lijkt wel dat er nog geen crisis is in ons landje, volgens Poma dan. (IDV)

Jest, de eerste en de beste voor "jonge" reizen, goedkope vluchten, weekends in Parijs of Londen, treintickets...

Onze nieuwe zomerbrochure is er!

Kom eens langs

Leopoldstraat 26
3000 Leuven
tel. 016/22.76.10

De mortibus nihil nisi bene

Eén van de charmante trekken van intertekuelen is, dat zij vaak ziende blind zijn. Dat siert hen: de werkelijkheid is zo al triest genoeg. Wie vindt het nu prettig dat een gewaagd prestige-project van een koryfee in de praktijk een miskleun blijkt?

Niemand vindt dat prettig — zeker de belastingbetaler niet. En dus worden de kanonnen van de retoriek bovengemaal van zodra ergens een onverlaat het aandurfte kritische kanttekeningen te maken.

Kanonisatie

Veto mocht zich al verheugen in een boze lezersbrief van Klaas Tindemans — toen nog toneelrecensent bij *De Standaard* (zie Veto 17/1/85). K. Tindemans pruimde het niet dat wij ironische bedenkingen hadden gemaakt bij de lofredes op de pas overleden architect Marc Dessauvage (zie Veto 10/1/1985). M. Dessauvage is namelijk de schepper van het in-verbouwing-zijnde hoofdkwartier van L & W te Leuven. Volgens K. Tindemans waren de krachten van dit ontwerp indertijd door *maffia-achtige toestanden* aan de KUL verminkt en zou de ontwerper zich van het resultaat hebben gedistantieerd. Of Dessauvage zich ook van het ereloon gedistantieerd heeft, wist K. Tindemans niet te melden.

In alle geval: de reactie van K. Tindemans volstond de hooggeleerde redakteur van onze Vlaamse "kwaliteitskrant" niet: in de *Standaard der Letteren* van 2/3/85 doet de hagiograaf-van-dienst, Geert Bekaert, het werk van zijn collega nog eens uitgebreid over.

Schoonschrijven

Ik kan het niet laten onze eenvoudige lezertjes enkele staaltjes voor te schelen van de bombast die in deze kontreinen voor journalistiek doorzacht: "Hij (Marc Dessauvage) drukte zich in het bouwen niet uit, maar wist zich aan het bouwen onderworpen. Zich onderwerpen aan een vak betekent, in Nietzscheaanse zin, er tot op de grond van doordringen tot waar de levende sappen zich bevinden, en zich niet tevreden stellen met het sprokelen van dorre takken aan de buitenkant". Of nog: "Bouwen is meer dan schoon-schrijven. Bouwen is door die korst die het vak afschermt, heenbreken en uitkomen op de primitieve, elementaire barbaarse noodzaak ervan."

Uitdaging van de chaos

Kunnen jullie nog? Dan dit: *Bouwen was voor hem plaats bepalen, een grens*

trekken, binnen en buiten omlijnen zonder ze te scheiden, een oriëntatie aangeven, een landschap samenvatten, een herkenning, hoe voorlopig dan ook, mogelijk maken en dit door het ordenen van materie en licht".

Terwijl ik dus de barbaarse noodzaak waarneem waarmee de levende sappen nieuwe grenzen trekken binnen dit gebouw van amper tien jaar oud, onthoud ik nog: "Elk gebouw wordt zijn eigen vorm, waarin de opgave alleen als aanleiding te identificeren is". Dat zal wel.

Stelt skribent niet: "De uitdaging van de chaos blijft aanwezig. Het konstrueren verliest zich niet in technische proouesses, het wordt nooit exhibitie, maar stelt het bouwen als menselijke oerdaad tegenwoordig, als de primitieve geste waarin de mens voor het eerst zichzelf als mens in en tegenover de natuur herkent". Dat wist ik niet.

Te kort geheugen

Over het gebouw van L & W in het eigenlijke artikel merkwaardig genoeg geen woord. Nochtans zou ook dit gebouw er zijn "omwille van die elementaire behoefte aan duidelijkheid en herkenning, als een houvast in het dreigende verlies van de werkelijkheid, als het stellen van een grens tussen twee ongrijpbareheden...". En ik die mij druk maak over verbouwingen die amper een half jaar zullen duren!

Eén troost heb ik, gelukkig: binnen Veto ben ik niet de eerste die een te kort geheugen heeft voor een bijna ontoegankelijk referentiepunt en een stilzwijgende uitdaging.

Pas achteraf bewust

Op 19 februari 1979 schreef toenmalig Veto-redakteur en Historia-press Rolf Falter in zijn kringblad (Monumenta Historica Lovaniensis): "Dat het gros der professoren in sommige gevallen pas achteraf bewust werd van de mede door hen genomen beslissingen, blijkt uit een voorbeeld als de Nieuwbouw L & W, die iedereen vooral als een functioneel gebouw gewenst had. Maar toen hij er stond een prestigekast bleek te zijn, gebouwd door een duur architectenbureau en dito aannemersbedrijf. En waaraan niets veranderd kon worden — niet eens een trap tussen twee boven elkaar liggende bibliotheken of een maar uit een seminarie-lokaal — zonder dat de funderingen aangetast worden".

R. Falter werkt vandaag bij *De Standaard*, redakteur buitenland.

Zand

Tot slot, over de beruchte verbouwing zelf: die heeft vertraging opgelopen. De aannemer bleek niet over het vereiste materiaal te beschikken. Moet er nog zand zijn?

Eddy Daniëls

Nu de architect van het L & W-gebouw overleden is, dreigt ook zijn gebouw onder de kritiek te bezwijken (foto Veto)

Welke aggregatiehervorming?

(vervolg van p. 4)

De indruk bestaat nu bij Kringraad dat bepaalde maatregelen die zeer ten voordele van de aggregatie zijn, er nooit zullen doorkomen omdat er geen geld is, of omdat de visie op de aggregatie-problematiek te arm is. Andere maatregelen zal men dan weer wel doorvoeren, op de manier waarop het in de regentaten gebeurde: ten nadele van de studenten, maar vermoedelijk zonder al te veel pedagogische impact.

Een maatregel die bijvoorbeeld zeer gunstige effecten zou hebben op de aggregatie is het oprichten van universitaire centra of instituten voor de lerarenopleiding. Binnen die instellingen zou kunnen gezocht worden naar een evenwichtige samenstelling van het lessenpakket, terwijl men er de problemen van de lerarenopleiding aan de universiteit grondiger zou kunnen onderzoeken. Het is de vraag of de regering in deze tijden van bezuinigingen alom nog een aparte subsidiëring zal willen voorzien voor de aggregatiestudenten, zodanig dat de lerarenopleiding over de middelen zou beschikken voor het oprichten van zulke eigen instituten.

Ekstra-jaar

Een maatregel die bij de regering waarschijnlijk wel in goede aarde zal vallen, is de invoering van een extra-praktijkjaar. Dit hoeft de regering immers niets te kosten: leraars om voor de klas te staan moet men toch betalen. Stagiairs zullen ofwel gratis onder begeleiding van een leraar kunnen werken, ofwel zullen ze wel betaald worden zonder begeleiding.

Het vinden van stageplaatsen en het instellen van verdere selectie-procedures na een praktijkjaar betekenen echter wel bijkomende remmen voor de afgestudeerden voor het vinden van een plaats op de arbeidsmarkt.

Bovendien is zo een praktijkjaar strikt gezien overbodig: de praktische opleiding wordt gelijkgesteld met het verwerven van routine. Routine moet men echter altijd opdoen in de beginfase van een beroep. Een lerarenopleiding moet dan ook geen geroutiniseerde leerkrachten afleveren — dit lukt overigens toch niet met één extra-jaar — maar wel goede leerkrachten in potentie.

Men kan weliswaar moeilijk tegen een *aanvangsbegeleiding* van de beginnende leraar in de klas zijn, wel tegen het institutionaliseren van een bijkomende selectie na het eerste praktijkjaar: het is bedenkelijk dat men pas na een opleiding van vier jaar en na één jaar praktijk zou kunnen vertellen aan een student of hij geschikt is of niet voor het beroep dat hij gekozen heeft.

Een gebrek aan visie op de aggregatie blijkt uit de volgende feiten. De wet op de aggregatie bevat een aantal titels, meer niet. Er staat niet in de wet waarom die titels juist gekozen werden, noch welke bruikbare informatie een cursus moet bevatten voor één van die titels staat. De wet geeft geen eigenlijke visie op de opleiding weer.

De VIIR stelt voor de titels in de wet te vervangen door andere die meer up-to-date klinken. Daarnaast voegt de VIIR een totaal nieuw theoretiek aan het reeds bestaande vakkenpakket toe. De VIIR stelt ook dat de relevantie van de theorie moet getoetst worden aan de eigenlijke klaspraktijk. De Raad legt echter niet vast hoe men dit moet doen,

zodanig dat het risico dat het hier weer bij woorden blijft groot is, noch legt ze de prioriteiten vast binnen het programma. De VIIR zegt ook niet wat men moet doen ingeval de studielast in de licentie door het uitbreiden van de aggregatie te groot zou worden. Overmatige studiedruk voor de studenten belast ook het beoogde effect van de opleiding.

Te vrezen valt dat de wetgever in de nabije toekomst wel de titellatuur en het ekstra-vak van de VIIR in een wetswijziging zal overnemen, maar ook geen garanties zal bepalen voor de praktijkgerichtheid van de vakken, of bescherming zal bieden tegen een overmatige studiedruk. Men zou de prioriteiten van de aggregatie moeten kunnen vastleggen, samen met die van de vakopleidingen, zodanig dat men naar de meest efficiënte combinatie van beiden zou kunnen komen binnen gegeven grenzen. Dit doet men echter niet door enkel een titellatuur vast te leggen.

Debat

In het bovenstaande schreven we niet de bijbel voor de aggregatie, maar gaven we de noodzaak weer van een wijziging van de wet op de aggregatie enerzijds, en beschreven we de gevaren die er verbonden zijn met sommige voorstellen tot wijziging van de wet anderzijds.

Wie meer wil weten over de voor en tegens van wat hierboven gezegd werd, zal naar het debat moeten komen: *Lerarenopleiding in de maak!* om 20.30 u in de Nieuwe Valk, lokaal 01.13 op woensdag 20 maart. Voor meer gegevens, zie elders in deze Veto. Tot dan.

Wouter Colson

De dood van Louis Major

De dood van Louis Major heeft heel wat reakties teweeggebracht, én zoals het past, van de doden niets dan goeds. Daardoor is ook de aandacht van de ASR op de voormalige vakbondsbos gevallen. Gezien diens verleden (een arme vissersjongen, vader verdrinken, geen studeerkansen) een mooi voorbeeld voor de demokratsierings-gedachte. Een citaat uit zijn welbespraakt leven kon dan ook niet misstaan op het programmabrosjtuurte van de aktiedriedaagse voor de demokratsiering van het onderwijs.

Toch waren er in de pers ook kritische bedenkingen bij deze figuur. In De Nieuwe van 28 februari 1985 (nr. 1080) stelt men dat het overlijden van deze vakbondsleder de tranen van het establishment uitgelokt heeft

(met inbegrip van een persoonlijk bezoek van Boudewijn I aan het stoffelijk overschot). Steeds volgens hetzelfde tijdschrift is dat zeer terecht. "Op een cruciaal moment in de Belgische naoorlogse geschiedenis, ten tijde dus van de Renard-staking (december 1960-januari 1961) heeft Major, tezamen met A. Van Acker, A. Spinoy en enige andere socialisten, het land gered van de socialistische ondergang. Dat is een niet onbelangrijke verdienste van Major geweest, en al de socialisten die bij deze reddingsoperatie betrokken waren, werden daar later voor beloond met eerbewijzen (staatsminister, habitué in Laken, enz.) en de andere middelen die het establishment daarvoor uitkiest."

Het weekblad maakt tenslotte nog de bedenking dat wanneer socialisme niet meer de betekenis heeft het socialisme tot stand te brengen maar een verstaans in de hand te werken, deze houding van Major en co. vanzelfsprekend juist is. "Een revolutionaire toestand zou immers ook aan hún positie een einde maken".

Sex & drugs & rock 'n roll

Het LISST (iedereen weet ondertussen reeds waarvoor deze afkorting staat) is voor de tweede keer goed afgelopen. Toch nog een kleine bedenking. In het KULeuven Sportnieuws (nr. 4) werd gevraagd naar halve bedden. Een kwestie van de gasten te slapen te leggen. Zo'n direkte reclame voor internationale "betrekkingen" zouden wij (Veto) ons niet kunnen permitteren. Maar KUL-Sportnieuws is dan ook een blad dat voor het grootste gedeelte door de unief zelf wordt betaald. Sex dus. Het derde deel van onze titel was ook overvloedig aanwezig op dit evenement (denken we maar aan de slotparty). Geen commentaar hierover.

Blijft de middentent (alle goede dingen bestaan uit drie). Uit doorgaans goed ingelichte bron vernamen we dat voor de

engelse sportlui hieromtrent klachten hadden. Misschien kunnen de heren organisatoren (de dames ook natuurlijk) eraan denken om volgend jaar een speciaal kraampje te installeren. De Vlaamse gastvrijheid moet toch eer worden aangedaan.

Stapelen

In Van Dale, groot woordenboek der nederlandse taal (11de herziene druk) lezen we volgende omschrijving: op hopen, aan stapels zetten.

Een deel van de Alma-3 bezoekers raakt blijkbaar niet wijs uit deze — voor hen blijkbaar kryptische — omschrijving. Voor de duidelijkheid nog dit: het op elkaar zetten van plateaus op de afruimbald is stapelen. Aan de andere zijde van de scheidingmuur (in het 'waskot') heeft men dat niet zo graag. 't Is natuurlijk enkel een kwestie van efficiënt en natuurlijk werken. Maar wie ligt daar nu van wakker. Op tijd in de les zijn, daarvoor zijn we toch aan deze uit.

Het zwakste uit de kringbladen

Zoals vorige week beloofd, gaan we ook deze week verder op de ingeslagen weg. Het etisch réveil staat voor de deur: droog, se en to the point. Karnaval is al lang voorbij en ons masker vliegt dan ook de kast in. De kringbladen volgen dezelfde weg, na een bespreking uiteraard.

Over naar het eerste onderwerp van de dag.

Scheepvaart

Jawel, de Merkatör is een boot, maar daar hebben de aardrijkskundigen uiteraard geen boodschap aan. Wat heeft het jongste nummer zoals onder de zeilen? Eerst en vooral een verontschuldiging. Het januarinummer (dat we nu bespreken) is door omstandigheden wat later van de persen gerold. Wij begrijpen dit ten volle, ook wij hebben enige achterstand in de werkzaamheden en een kring heeft ook nog wat anders te doen dan enkele blaadjes te vullen. Wat we niet begrijpen is dat we bij het gespuis worden gerekend. De inhoud die de merkatorianen aan deze term geven is trouwens erg breed (alle niet-merkatorianen).

De volgende bladzijden slaan we over. Presidiumverslagen en dergelijke zijn interessant voor de kring zelf, al vragen we ons af wie dat leest. Maar het is in ieder geval een teken van openheid. Het doet ons zo'n beetje denken aan de eerste Veto-jaargangen. Jawel, als echte narcisten kijken we die geregeld na. Zo kunnen we nog eens een artikelje overschrijven. Er verandert niet zo bijster veel in de wereld, weet je.

Gelukkig wordt alles nog overgoten met een saus uit het keukenhoekje. De aardrijkskundigen weten nu trouwens dat men met eieren nog iets anders kan doen dan gooiwedstrijden houden.

Voor het overige staan er niet zo veel wereldschokkende dingen in dit merkatorke. Eén ding willen we de lezer echter niet onthouden. Een mannelijke merkatoriana afwijzen kan zeer gevaarlijk zijn voor het vrouwvolk. Wim verplettert de ongelukkigen op het autokerkhof. Het vergif van de krankzinnigheid was namelijk langzaam aan een slang zijn geest binnengedrongen. Een nieuw geval voor Freud: de autokerkhofman. Naar de schrootbak met dit merkatorke.

DL, DLL, DLMM

Deze afkortingen kunnen enkel in het brein van architecten ontspruiten. Een technische tekening staat ook vol van dergelijke nonsens heb ik me laten wijsmaken. Om het de lezer gemakkelijk te maken volgt nu de verklaring: DL = De Lastige, DLL = De Lastige Lady en DLMM = De Lastige Manne-Mensen. Daarmee weet de lezer ondertussen dat we bij het blad van de architecturstudenten zijn aanbeland. En geloof het of niet, dit begint zowat ons lijfblad te worden. Wij raden alle kringen aan om eens op burenbetzoek te gaan bij deze ambetanterikken.

Vorm en inhoud worden in dit blad op een grandioze manier aan elkaar gekoppeld. Het resultaat mag er zijn en vormt een hele opluchting voor de masochist die hier elke week zijn best doet om iets goeds (het beste) uit de kringbladen te persen. Dat dit niet altijd meevalt zal de trouwe lezer (zo die bestaat) reeds doorhebben.

De zin voor detail is ook deze keer sterk aan bod gekomen in deze parel aan het kringbladenfirmament. Maar genoeg lof, op naar de inhoud met het dissekatieme in de hand. Blijkbaar zijn er ook problemen binnen deze kring. De contradictio in terminis (zo wordt het blad in de inleiding genoemd) wacht nog steeds op nieuws van de kandidaturen. Gebrek aan vers bloed? Wij hopen van niet want dan kunnen wij ook ons winkeltje sluiten.

Verslaggeving

Na een verslag over de Fêtes du Château (voor de franskundigen: kasteelleesten) volgt het nieuws voor gehoorgestoorden. Toch menslievend die architecten. Hun sociaal gevoel verplicht hen ertoe om een fotokollage

(met tekstballonnetjes!) te maken over het free-podium van de architecten. Op zeventien regeltjes en 11 foto's blijkt zowat alles gezegd te zijn over dit evenement. De Vetoredekteurs mogen eens in de leer gaan bij deze duivels-kunstenaar. In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister zouden we met Goethe zeggen. En om de daad zelf bij het woord te voegen gaan we er nu wat lossier over want we zitten nog maar aan bladzijde vijf van de veertig.

Toch nog even dit. De architecten hebben nog altijd geen eigen kring, maar maken deel uit van het VTK. Momenteel is er blijkbaar een hele discussie aan de gang over het al dan niet opstarten van een eigen kringwerking. Dit naar aanleiding van de eigen architectuursportvertegenwoordiger op de sportraad. Dirk (4) ziet het momenteel echter niet zitten om een eigen kring op te starten. Het VTK kan dus gerust zijn (of meng ik mij op deze manier op een ongeoorloofde wijze in een interne discussie?).

(3) is blijkbaar naar Parijs geweest. Blijkens het dagboek dat daar werd bijgehouden moet het daar plezierig geweest zijn. Tip voor andere kring-schrijvelaars: elke dag werd door iemand anders van het jaar gevuld, of hoe nogmaals vele handen vuil werden aan het weinige werk. (5) zocht het wat verder: Rusland. Maar daarover vertellen wij lekker niets. We zouden wel eens van eenzijdigheid kunnen beschuldigd worden. We hebben al genoeg reporters die af en toe ter plaatse gaan kijken hoe het met de ijsblokken gesteld is.

De serieuze onderwerpen

De architecturalisten hebben het natuurlijk over architectuurologische onderwerpen. Bofill dan maar. Blijkbaar een rare kwast in dat wereldje want nadat hij zowat overal is buitengegooid gaat hij toch maar bouwen. Zijn gebouwen kunnen dan sociologisch wel defekten vertonen, ze kunnen zelfs immoreel zijn, feit is dat Bofill grenzen verlegt. Hij laat zien wat kan.

Verder is er ook een interview met

Bios

• Donderdag 14 maart om 20.30 u: debatavond "zinvolle natuurbescherming in Vlaanderen: utopie of realiteit?" In Kleine Aula.

Germania

• Dinsdag 19 maart om 20.15 u: evaluatiepresidium van Germania in de fakbar L & W.
• Donderdag 21 maart om 20.15 u: klaarstomingspresidium van Germania in de Praatkamer.

Industria

• woensdag 20 maart om 20.00 u: Free Podium. In 'tStuc.

Klio

• Donderdag 14 maart: kaffee-parlant in zaal Albatros.

Kriminologische kring

• Dinsdag 19 maart om 20.00 u: kringvergadering in 'tStuc.

Medika

• Woensdag 20 maart om 20.30 u: debat "Nukleitis: symptomen en preventie". In de Oude Valk.

Pedagogie

• Dinsdag 19 maart om 21.00 uur: Happening (vrij podium) in 'tStuc. Inkrom 70 / 60 (wk).

Politika

• Woensdag 20 maart om 20.30 u: verkiezingsdebat in Aud. Vesaluis.
• Donderdag 21 maart van 10.00 tot 17.00 uur: verkiezingen.
Om 21.00 uur: verkiezings-TD in Albatros.

Wina

• Dinsdag 19 maart om 20.00 uur: onderwijswerkgroep in de Wina-kelder.

een architetto van bij ons: Roger De Martelaere. En tot grote spijt van de interviewers bleek dit heerschap net voor de grote architectuurprikelen afgestudeerd te zijn. Voor de duidelijkheid: na 1969 werd pas een echte architectuurfaculteit opgericht. Daarvoor moest men samen beginnen met de ingenieurs en pas in het derde jaar kon men opteren voor de afstudeer-richting architectuur. Maar geen nood. "Wij gingen ook wel naar betogingen en dat soort dingen, zoals jullie ook nog waarschijnlijk". Gestudeerd werd er ook, en zaken als groepswerk waren aan de orde van de dag. Momenteel blijkt dat niet meer op die manier te kunnen bij de architecten, wat de interviewers blijkbaar niet zo positief vinden.

En nu we toch bij onderwijs zitten, kunnen we er meteen blijven. Wat komen we hier anders doen aan deze unie? Ergens tussen theoretische gesprekken en konkretiserende voorstellen zweeft een artikelje omtrent deze problematiek. Na jaren praten, zweogen en zeveren ziet het er naar uit dat iets zal gedaan worden aan de programmahervorming. Vooral de studiedruk in 1IRA (eerste ingenieurs-architectenjaar, derdejaar dus) bleek een moeilijk probleem. De resultaten van de studiedrukquête zijn echter nog steeds niet berekend zodat ook hier nog in het duister wordt getast. De auteur besluit evenwel dat de bal aan het rollen is gegaan, en het nu de zaak is hem zo te houden. Er kunnen serieuze dingen uit de bus komen en we weet binnen enkele jaren zelfs heuse hervormingen. Zendt de voetbalpog erop af, mannen.

En er is nog meer

Jawel, te veel om op te noemen (klisjee) en deze keer menen we het.

Omtrent Wagt (Werkgroep architectuur Geschiedenis en Theorie) wordt in het volgende lastignummer een uitgebreidere bijdrage beloofd. Dat maakt het ons gemakkelijk. Verder zijn er nog architecten in de ban van de roos, en de dans. In dit laatste 'artikel' laat de auteur zijn impressies de vrije loop in dichtelijke vorm. Tenslotte belanden we dan toch nog bij het

kruiswoordraadsel. En zoals de vijf-rige lezer reeds kan vermoeden zijn we daarmee aan het einde van ons architectenlatijn. Toch nog even opmerken dat dit kruiswoordbouwwerk een binnen- en buitencant heeft. We zeiden het reeds: architecten hebben blijkbaar zin voor detail.

Vanzwanske

OH, DIERBAAR VLAANDEREN...

Scenario: Pascal Lefèvre

Tekeningen: Katrien Van Schuylenbergh

